

opusdei.org

Den ”nya evangeliseringen” i Sverige

25 år efter Andra
Vatikankonciliet uppmanade
påven Johannes Paulus II
Kyrkan att, med förnyad kraft,
anstränga sig att i sin mission
förkunna Evangeliet till folken,
genom en apostolisk aktion som
han benämnde den nya
evangeliseringen eller
återevangeliseringen.

2014-04-02

En av Msgr. del Portillos apostoliska drömmar var att Opus Dei skulle kunna arbeta i Fastlandskina, för att bidra till att sprida Kristi ljus i detta väldiga land. Denna strävan började bli verklighet i slutet av 1980, då han upprättade det första centret i Hong Kong och två år senare, då han inledde arbetet i en annan viktig knypunkt i Fjärran Östern: Singapore.

I december 1982 informerade don Alvaro Johannes Paulus II om det som Opus Dei gjorde i Asien och berättade om sin önskan att komma till Kina så snart som möjligt. Påven lovordade denna strävan, men sade att han var mer bekymrad över situationen i de skandinaviska länderna, eftersom de hade avlägsnat sig långt från den kristna tron. När prelaten hörde dessa ord, förstod han att Gud föredrog att han ändrade sina planer och inledde ett

apostoliskt arbete i dessa länder i Nordeuropa så snart som möjligt[1].

Följaktligen skrev Msgr. del Portillo dessa ord i en julkhälsning som han skickade till sina barn några dagar senare: *”Nu önskar jag verkligen att ni ber för att Verkets apostoliska arbete ska spridas och att ni med era böner och uppoffringar, er glädje och generositet, förbereder arbetet i de kalla regionerna i Nordeuropa: de skandinaviska länderna.”*[2]

Ivern för apostolatet i dessa områden växte sig stark hos don Álvaro och han ägnade därför mycket energi och kraft åt det. Han visste att det inte skulle bli lätt att se frukter på kort sikt, men han var övertygad om att Gud skulle ge dem *med det stöd de skulle behöva*. När han hänvisade till de uppgifter som hans barn skulle konfronteras med, kommenterade han: ”Det är mycket svårt! Men om det är mycket svårt, vet vi också att

vi kan räkna med ännu mer nåd från Gud, ty när Gud sänder oss att plöja ett fält, sörjer han för att vi får de redskap som behövs för att väcka de uttorkade områdena till liv. När vi beger oss dit kommer Gud att skänka oss all den nåd vi behöver för att uppliva människor.”[3]

Under de första månaderna 1983, var Msgr. del Portillo tvungen att vara närvarande i Rom, p.g.a. de omständigheter som föregick verkställandet av bullan *Ut sit* den 19 mars. Men dagen därpå, sedan detta brådskande ärende hade avslutats – d.v.s. den 20, reste han på apostolisk upptäcktsfärd till Norge, Finland, Sverige och Danmark för att undersöka möjligheterna att inleda det apostoliska arbetet där: så stark var hans önskan att utföra påvens uppdrag. Genom att följa den helige Josemarías exempel, önskade han vara en del av Opus Deis ”förhistoria” i dessa länder, för att

lära känna dem direkt, försöka etablera personliga kontakter och på plats studera vilka apostoliska initiativ som skulle kunna vara mest lämpliga. Han besökte kyrkorna i de städer han reste till för att be för den nya evangeliseringen.[4]

I Stockholm hade han glädjen att delta i invigningen av den utbyggda katolska domkyrkan, inbjuden av kardinal Höffner, ärkebiskop av Köln, som förrättade ceremonin. Det var första gången på flera hundra år som en katolsk procession drog fram på några av stadens gator. Senare, i Rom, hade han ett möte med medlemmarna i den nordiska biskopskonferensen för att informera dem om Opus Dei, eftersom några tidigare hade framfört reservationer mot att det apostoliska arbetet skulle påbörjas i deras stift.

Under denna utfrågning besvarade han alla frågor som ställdes till honom, även om några av dem var helt orimliga. Det är ingen överdrift att uttrycka sig så. En av deltagarna inflikade t.ex.: ”Varför förhindrade inte Opus Dei spanska inbördeskriget?” Don Álvaro log milt och svarade att *”när spanska inbördeskriget började, bestod Opus Dei av en då 34-årig präst, två personer i ungefär samma ålder, båda lärare, den ene på universitetet och den andre på gymnasiet; och av ytterligare åtta till tio personer, som alla var studenter. Hur skulle vi ha kunnat förhindra ett inbördeskrig?”***[5]**

Biskopen i Stockholm önskade att Opus Dei skulle upprätta ett center i hans stift, vilket omfattade hela landet; men biskopen i Helsingfors däremot var mot detta. När mötet var avslutat, vände sig don Álvaro till honom, i en privat konversation, och

sade: ”*Opus Dei kommer inte att inleda någon verksamhet i ert stift, eftersom jag inte kommer att anhålla om detta hos Ers Excellens; men jag är övertygad om att vi en dag kommer dit för att Ni kommer att be mig om det.*” Och så skedde: 1987 anhöll biskopen i Helsingfors, Msgr. Verschuren, om att Opus Dei skulle komma till Finland, och samma år inledde prelaturen sitt apostoliska arbete i de tusen sjöarnas land.[6]

Den första resan till Skandinavien varade en vecka. När han återvände till Rom, sade Msgr. del Portillo till sina barn: ”*Jag ber om era förböner för Opus Deis arbete i dessa länder, som är mycket kalla, inte enbart p.g.a. att det är mycket kallt under denna tid av året – för att inte tala om under vintern – utan för att de har avlägsnat sig mycket långt från Gud. Det är väldigt synd. Danmark och Sverige, t.ex. har kommit mycket långt beträffande den materiella välfärden*

och levnadsstandarden, men de är fullständigt avskilda från Gud. Jag ber om era förböner för att vi ska kunna dra ut dit i detta – som vår Fader sade – oerhört sköna krig som kännetecknas av fred, tjänst till Gud och glädje.”[7]

Sedan, när de första av Verkets medlemmar började bosätta sig i Sverige, visade Msgr. de Portillo all sin faderliga och moderliga kärlek, förenad med stor vishet, för att värna om sina söners och döttrars andliga och fysiska hälsa; de, som var tvungna att leva i en hednisk omgivning och, ur klimatsynpunkt, en miljö mycket olik den i deras respektive ursprungsländer. Dr. Waldstein från Österrike minns att ”han var helt och hållet underrättad om våra svårigheter, och han tog hand om oss på ett alldeles särskilt sätt.”[8] Don Álvaro reste till de skandinaviska länderna vid åtta tillfällen, t.o.m. mitt i vintern, för att

dela med sig av sin kärleksfulla värme: 1983, 1984, 1986 (två gånger), 1987, 1989, 1991 och 1993. Eftersom de i början var få till antalet, bistod han dem t.o.m. i hushållsgöromålen: med matlagning, avdukning, etc. Man kände verkligen att han var en fader som stod till tjänst för sina barn.[9]

Exemplet med de nordiska länderna var endast en del i den mer omfattande pastoralplan som utformats i samförstånd med påvens önskemål. När det europeiska biskopssynoden avslutades 1985, genljöd igen det missionsuppdrag, som Johannes Paulus II önskade förmedla till Kyrkan, och i december skrev biskop Álvaro ett pastoralt brev till prelaturens trogna, där han enträget uppmanade dem att samarbeta för att uppnå detta mål: *”Kyrkans situation i de europeiska länderna med en gammal, kristen tradition, bekymrar storligen påven i*

Rom. Vid upprepade tillfällen har Johannes Paulus II höjt sin röst och enträget manat till en ny evangelisering av de västeuropeiska länderna och i andra regioner, i vars liv man kan iaktta så många symptom på ett spirituellt föråldrande, en förkalkad mentalitet, och t.o.m. en dödens mentalitet. Med detta brev, mina döttrar och söner som lever och arbetar på dessa platser, skulle jag vilja ingjuta i era själar en stark vilja att uträtta mer, att nå fler människor, att på nytt så Evangeliet i dessa länder, som har skänkt kyrkan så många helgon, under århundradenas lopp.(...).Under några av de senaste audienserna – jag berättade det genast, eftersom påven själv gav mig tillåtelse att göra det – bad han mig att vi, i vårt apostoliska arbete, skulle ägna oss med särskild brådska åt länderna i det gamla Europa. Så uttryckte sig den helige Fadern och av sammanhanget tolkade jag det som att detta även inbegrep nationer som

USA och Kanada, i vilka samma fenomen förekommer. Påven hejdade sig mitt i en tanke fylld av en stor förhoppning: dessa länder, som stått i trons tjänst under så många sekler – några i nästan tvåtusen år – och som nu befinner sig i en sådan svår situation, måste återvända till sina kristna rötter.”[10]

(Översättning från Javier Medina Bayo, *Álvaro del Portillo. Un hombre fiel*, s 556 ff)

[1] Jfr. Marlies Kückings vittnesbörd, AGP, APD T-18376, p.140.

[2] Del Portillo, Á., *Cartas de familia*, vol.1, n. 65.

[3] Del Portillo, Á., *Sagt vid en familjesammankomst*, 1-1-1983, AGP, serie B.1.4 T-830101.

[4] Jfr. Biskop Javier Echevarría Rodríguez vittnesbörd, AGP, APD T-19544, pp. 219-220.

[5] Del Portillo, Á., *Sagt vid en familjesammankomst*, 6-III-1988, AGP, serie B.1.4 T-880306.

[6] Jfr. Biskop Javier Echevarría Rodríguez vittnesbörd, AGP, APD T-19544, p.461.

[7] Del Portillo, Á., *Sagt vid en familjesammankomst*, 28-III-1983, AGP, serie B.1.4 T-830328.

[8] Elisabeth Maria Waldsteins vittnesbörd, AGP, APD, T- 18478, p.1.

[9] Jfr. Biskop Javier Echevarría Rodríguez vittnesbörd, AGP, APD T-19544, p. 830

[10] Del Portillo, Á., *Cartas de familia*, vol. 2, nn. 373-374.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/den-nya-evangeliseringen-i-
sverige/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/den-nya-evangeliseringen-i-sverige/) (2025-08-08)